

[Gustav Pedersen.]

ærede Medlem Hr. Boeck-Hansens Opfattelse i den her foreliggende Sag skulde have Konsekvens over for Detailhandlerne, saa maatte det være den, at Priskontrollen maatte fastlægge Prisen saaledes, at den var forsvarlig for den store og moderne Virksomhed med rationelle Arbejdsforhold, uanset om den lille Detailhandler derved blev arbejdsløs. Det maatte være Konsekvensen af det Standpunkt, det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen tager over for de Forhold, der er Tale om her.

Naar det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen taler om Staunings Opgivelse af at føre en Arbejdsfordelingslov igennem i 1930 eller 1931, vil jeg gerne spørge, om det ærede Medlem er klar over, hvad Grunden var til, at Stauning opgav det dengang, for ellers bliver der ingen Mening i det. Hvis det var saadan, at det var Socialdemokraterne, der ikke ønskede en Lovgivning af denne Art, saa kunde det ærede Medlem tale om Forskel mellem Partiet som Regeringsparti og Oppositionsparti, men det var der jo ikke Tale om.

Maa jeg saa blot sige en Ting til. Naar man taler om, at den faglige Uddannelse ikke skal sikre Manden Arbejde i Faget, saa maa jeg for det første understrege, at faglig Uddannelse er en dyr Ting i vor Tid. Hvis det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen vil gøre sig den Ulejlighed at sætte sig ind i Lærlingelønningerne, vil han kunne forstaa, at det er dyrt at faa faglig Uddannelse, og det kan ikke være saadan, at blot en kort Perodes Mangel paa Arbejde skal tvinge en Mand bort fra det Fag, som det har kostet meget at lære. Det var ikke Meningen med Uddannelsen, og hvis det ærede Medlem er af en anden Opfattelse, saa skyldes det netop, at han overhovedet ikke torstaa, hvad der i Virkeligheden ligger af sociale Ulykker paa dette Felt.

Aage Fogh: Det er foranlediget af en Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen, at jeg har bedt om Ordet. Jeg synes, der ligger noget principielt i det, naar det ærede Medlem siger, at det ikke kan være Meningen, at en Mand, der er uddannet som Tømrersvend, skal være tvunget til at tage Arbejde i Sukkerroemarken. Jo, al den Stund Landet ligger saadan i Øjeblikket, at Sukker er en af vore vigtigste Eksportartikler, og vi virkelig staar i Risiko for at komme til at mangle den nødvendige Arbejdskraft til at gennemføre denne livsvigtige Produktion, vil jeg dog nok have Lov til at mene, at hvis det

skulde forme sig saaledes i Løbet af Sommeren, at vi faar for mange Tømrersvende — det tror jeg nu ikke vi faar, men hvis vi faar det —, saa vilde det være en national-økonomisk Dumhed, hvis vi lod dem gaa paa Arbejdsfordeling, lod Staten garantere dem Daglønnen og saa lod være at dyrke Sukkerroerne. Derfor vil jeg sige, for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse, at rent nationaløkonomisk maa vi ikke lade det blive til, at vi for at holde Folk i de Fag, de er oplært i, undlader at benytte den Arbejdskraft, der er livsnødvendig for Nationen i den kommende Tid.

Ragnhild Andersen: Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen anbefalede ikke at forlænge denne Lov og anførte som en af Grundene hertil, at der var sket Misbrug af Arbejdsfordelingsloven, at Arbejderne takket være $\frac{4}{5}$ -Grænsen skulde have misbrugt Loven og mistet Lysten til at gaa paa Arbejde. Jeg vil bestride, at noget saadant er Tilfældet, og jeg vil vove at paastaa, at hvis man vil søge med Lup efter Arbejdere, der har misbrugt Loven, vil man maaske kunne finde dem, men man vil paa den anden Side ogsaa kunne finde Arbejdsgivere, der har brugt Loven til egen Fordel og saaledes, at man under særlige Omstændigheder, hvor man burde have betalt Arbejderne deres Løn, har skrevet disse Timer paa Fordelingstimerne.

Jeg vil ganske særlig tilbagevise det Angreb, som det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen rettede mod de kvindelige Arbejdere, idet han udtalte, at det navnlig var Kvinderne, der ikke kunde forstaa, at de skulde gaa paa Arbejde, naar de fik $\frac{4}{5}$ af Lønnen for at blive hjemme. Man faar Indtryk af, at Kvinderne under Fordelingsloven kunde faa $\frac{4}{5}$ af Lønnen for at ligge hjemme paa Sofaen, og, sagde det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen, det er forstaaeligt, at de mister Lysten til at gaa paa Arbejde. Dette Angreb er ganske misvisende. De kvindelige Arbejdere er nemlig alt for daarligt lønnede til at tillade sig saadanne Flotheder. Mine Kolleger hos Glud & Marstrand har mange Gange besværet sig over for mig i denne Vinter over, at de grundet paa de faa Arbejdstimer, de havde, ikke kunde leve af den Løn, de fik. Der er Grund til at minde om — det bliver der vist mindet for lidt om —, at de kvindelige Arbejdere under hele Krigen har maattet nøjes med $\frac{2}{3}$ af det Dyrtidstillæg, de mandlige har faaet, og det har skabt saadanne økonomiske Kaar for dem, at de sandelig ikke kan stille sig tilfreds med kun at faa $\frac{4}{5}$ af den Løn, de